

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s poštnim nakladom za dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam poiz, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo Slovenskega Gospodarja v Mariboru. — List se dopolnjuje do odpovedi. — Udje „Katal. Mesečnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uradništvo: Koroska cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroska cesta šte. 5, vsprejema naročnine, inserate in reklamacije. — Na inserate se plačuje od enostopne poltivrete za enkrat 10 vin, za dvakrat 25 vin, za trikrat 35 vin. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do torika spoldne. — Ne zaprite reklamacije se pošiljate prosto.

† Stolni dekan dr. Ivan Mlakar.

Mož za možem pada, Ni dolgo, odkar smo položili prof. Robiča v hladni grob, in že zopet stojimo ob sveže skopanem grobu, v katerega smo zagrebli telesne ostanke stolnega dekana dr. Ivana Mlakar. Oba sta bila iz garde starih, pošteni rodoljubov, koja je dolgo vrsto let imela v javnem, političnem življenju Slovenskega Štajerja prvo in odločilno besedo, in ko so se razmere spremenile, ostala zvesta svojim načelom, ki so našle izraza v kratkem, a jedernatem programu. Vse za vero, dom, cesarja!

S smrtjo dr. Mlakarja pa naš list ne žaluje samo za odličnim rodoljubom, ampak mnogo več, naše vezi z njim so bile tesnejše. Mi objokujemo obenem izubo bivšega našega dolgoletnega urednika. Od leta 1885 do februarja l. 1894, ko je prevzel uredništvo sedanjí slatinski nadžupnik Fr. Korošec, mu je bil porojni dr. Mlakar marljiv in skrben urednik. V istem času je pomenjalo uredništvo našega lista tudi vodstvo spodnještajerskih Slovencev, kajti listu niso stale ob strani nobene politične in nepolitične organizacije, kakor dandanes, ampak urednik „Slovenskega Gospodarja“ je bil primoran, da je dajal prave vsemu našemu javnemu življenju. Mesto urednika pri „Slovenskem Gospodarju“ je bilo zvezano z veliko odgovornostjo, in razvoj našega naroda v onih letih kaže, da se je dr. Mlakar v polni meri zavedal svoje odgovornosti ter važno mesto izpolnjeval z največje vestnostjo. A tudi pozneje, ko ni bil več urednik, je njegova beseda veliko zalegla v zboru slovenskih rodoljubov in politikov, kajti razpolagal je z izrednim znanjem spodnještajerskih razmer in dolgoletno izkušnjo o obravnavanju javnih zadev. Naš list čuti danes v sebi dolžnost, da se spoštljivo pokloni spominu svojega bivšega urednika ter mu v svojem in v imenu katoliškega slovenskega ljudstva izreče zahvalo za njegovo dolgoletno požrtvovalno in nesebično delovanje!

Ime dr. Mlakarja pa bi bilo znano po naših spodnještajerskih krajih tudi, ako bi ne bilo zvezano z najbolj razširjenim časopisom našega ljudstva, Spomin na brezštevne dobrote, katere je izkazoval kot predstojnik kn.-šk. dijaškega semenišča in pozneje kot predsednik Dijaške kuhinje, učeči se slovenski mladim, mu je postavil trajne spomenike v srcih slovenskega ljudstva, spomenike, ki so lepši in častnejši kakor vsi spomeniki iz mramorja in železa. Ne iz narobnega kamna ali iz spominskih plošč bo čitalo slovensko ljudstvo njegova dela, in njegove zasluge, ampak v svojih srcih, v katerih stoji z neizbrisnimi črkami zapisano, kako blag, plemenit in dober je bil pokojni dr. Ivan Mlakar. Vse, kar je imel, je dal ubogim, in umrl je sam kot revež, seveda kot rovež posvetnega premoženja, toda kot velik bogatin na dobrih delih, Zlato, zlato srce je nehalo biti

Se eno lepo lastnost izmed mnogih se nam zdi danes, ko pišemo posmrtni list za dr. Mlakarjem, potrebno omeniti. To je njegova neumorna delavnost. Bil je sicer izredno nadarjen, a bil je tudi izredno marljiv. So dobe v njegovem življenju, ko se človek

začudi, da je mogla to delo vsiti samo ena oseba. Tako je bil dolgo časa obenem profesor v bogoslovnici, ravnatelj v dijaškem semenišču, urednik „Slovenskega Gospodarja“ in urednik dvakrat na teden izhajajočega, v nemškem jeziku, a v slovenskem duuu pisanega lista: „Südsteirische Post“, za katerega je moral večkrat napisati vse, od prve do zadnje črke. Tu di smrti ga je našla pri delu.



Dne 16. aprila, po konzistorialni seji, se mu je razlila kri v mozgane. Drugi dan dne 17. aprila, je izdihnil svojo blago dušo, sprejemši sv. zakramente za umirajočega. Pogreb je bil v soboto, dne 18. aprila ob 4. uri popoldne na mestno pokopališče, kjer počiva blizu groba slovenskega apostola škofa Slomšček.

Dr. Ivan Mlakar je sin podravske ravani. Rojen je bil dne 5. junija 1845 v Župečji vasi pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju iz poštene in veljavne kmečke hiše. Bil je ponosen na svoje kmečko pokolenje, in sicer tako, da bi prostega slovenskega kmeta težko postavil za kom drugim. Njegova največja zabava je bila, ako se je mogel s kmetom pogovarjati, a njegova največja sreča, ako je mogel pohiteti na svoj

rojstni kmečki dom. Takrat je zopet poživel in se pomladil. Ko je zadnjikrat vabil svoje, toliko hvale mu dolžne častilce in prijatelje, na svoj dom k Sv. Lovreacu, rekel je: Ne vem, če bomo še kedaj šli. — Njegova slutnja se je izpolnila. Vlegel se je med tem k večnemu spanju.

Gimnazijo in bogoslovje je študiral v Mariboru. V mašnika je bil posvečen kot tretjeletnik 21. jul. 1872. Kaplanoval je v Ljubnem v Gornji Savinjski dolini, pri Sv. Križu tik Slatine in v Konjicah. L. 1878 je bil poklican za podravnatelja v dijaško semenišče. Leta 1879 je promoviral na graški univerzi za doktorja bogoslovja. Leta 1885 je postal, ko je odšel pokojni g. Skuhala za ljutomerskega dekana, ravnatelj dijaškega semenišča, koja službo je opravljal do l. 1902. Tega leta je bil poklican v bogoslovje za ravnatelja bogoslovnice, katero službo je opravljal do leta 1909. Na bogoslovnici je poučeval dogmatiko od leta 1881 do leta 1905. Leta 1895 je postal član stolnega kapitelja lavantinskega, leta 1907 stolni dekan. Ob enem je bil v stolnem kapitelju procurator fiscalis, v zavodu č. šolskih sester kn.-šk. komisar, predsednik Družbe lavantinskih duhovnikov, predsednik Dijaške kuhinje, predsednik Slovenskega društva ter član premnogih cerkvenih, dobrodelnih in narodnih društev.

Pogreb se je vršil v soboto, dne 18. aprila ob 4. uri popoldne. Vkljub slabemu vremenu je bil pogreb velikanski, udeležilo se ga je mesto ter tudi mnogo kmečkega ljudstva iz dežele. Duhovnikov je bilo 76 in vsi bogoslovci. Tudi prevzvišeni knezoškof si navzlic skrajno gdemu vremenu ni dal vzeti priložnosti, da izkaže svojemu marljivemu in čislannemu kapiteljarju zadnje spoštovanje. Sam je blagoslovil krsto, vod spreved v stolno cerkev ter tamkaj opravil z dunovništvo in bogoslovci običajne mrtvaške molitve. Iz cerkve na mirodvor je vodil spreved kanonik Jos. Majcen. Pri tem, res veličastnem pogrebu, so bili zastopani vsi državni in drugi uradi, častniški zbor, veliko meščanstva, skorodane vsa mariborska slovenska inteligenca, narodna društva, premnogo osebnih čestilcev dragega rajnega od blizu in daleč; Se celo iz daljnega Gradača sta prihitela kanonika baron Oer in Fötsch izkazat predragemu sobratu zadnjo čast. Družbo sv. Mohorja je zastopal g. dr. Rožič, izmed poslancev so se udeležili pogreba gg. dr. Korošec, dr. Verstovšek, Pišek, Ozmec. V vrsti žalujočih sta korakala razven velikega števila dekancev, župnikov in druge duhovščine, tudi ml. g. F. Ogradi, opat celjski, ter ml. g. Fran Hrastelj, arhidiacon konjiški. Za šestoropreznim vozom so stopali potriegaj srca njegovi najbližji sorodniki in zatem nepregledna množica žalujočih, kakoršne je Maribor tudi ob najlepšem vremenu le redkokedaj poprej videl; razven bogoslovcev na stotine dijaštva, učenke in gojenke zavoda č. šolskih sester ter v velikem številu mariborske gospe in gospodične in drugo občinstvo.

Svetila blagemu pokojniku večna luč!